

Bílý Samum

Panychida

Obloha jasná, ledový prst nocí kreslil do polí křišťálem.
Noční klid odchází, ranní mráz vráží teplému svitu do duše klín

Obloha jasná, ledový prst nocí kreslil do polí křišťálem.

K učení vypraví máteř dítko svá,
s předtuchou zlou páteřík klouže dlaní.

Zaleskne se v očích slza jak mramor studená,
se skromnou svačinou opouští ves rodnou vstříc náruči plání.

Za lepší život svých potomků rodič dře se a odřiká,
vzdělání cestou jest do světa z nevlídných horských slatí.
Uběhne den v dřevěných lavicích,
čas na cestu k domovu v zimě rychle se krátí.

Neúprosný soumrak na krajinu ulehá,
děti krátí si cestu přes pole lán.
Znenáhla vichřice bílá v náruč je objímá,
tisknou tělíčka k sobě, aby žádný nezůstal sám.

Zvonice zvuk bílým šerem se prodírá,
utichají hlásky sténající.
Rodiče zoufalí pátrají, hledají,
však pozdě jde záchrana -
smrt nenaplněné životy do svého království pozývá.
Obloha jasná, ledový prst nocí kreslil -